Ζαρατούστρα
Ηρώδειο

Από την **Ελένη Πετάση**

Το Ηρώδειο δεν ήταν ο καταλληλότερος χώρος για να φιλοξενηθεί η θεατρική μεταφορά του ντισεϊκού έργου «Τάδε έφη Ζαρατούστρα». Κυρίως γιατί η τετράωρη παράσταση του εμπνευσμένου Πολωνού σκηνοθέτη Κρίστιαν Λούπα –μια δύσληπτη δραματουργία του λόγου, των παύσεων και της σιωπής– χρειάζεται ειδικές συνθήκες για να σε παρασύρει στο φιλοσοφικό σύμπαν της. Και είναι δύσκολο να «βυθιστείς» στις εσωτερικές εντάσεις ενός τέτοιου εγχειρήματος, όταν η προσοχή σου διασπάται από ενοχλητικά ερεθίσματα (π.χ. η θορυβώδης έξοδος θεατών κατά τη διάρκεια των δρώμενων), ενώ ταυτόχρονα αγωνίζεσαι να διαβάσεις τους ελληνικούς υπέρτιτλους –τοποθετημένους σε τέτοιο ύψος που να ευνοεί μόνο το άνω διάζωμα του ρωμαϊκού θεάτρου.

Σε ένα αφαιρετικό, λειτουργικό σκηνικό –στοιχεία του οποίου αποκτούσαν αυτονομία δημιουργώντας ισχυρές εικαστικές εικόνες– ισορρόπησαν το στοχαστικό κείμενο του Νίτσε, δοσμένο «σε ρυθμούς ανάγνωσης», με έναν ριψοκίνδυνο σχοινοβάτη, σκηνές πλήθους, εξαιρετικής κινησιολογίας, με άλλες απόλυτης ακινησίας, στιγμές «προκλητικές» με ερωτικά συμπλέγματα και ομοφυλοφιλικές προεκτάσεις με στιγμές επικοινωνιακές, όπως η προσφορά της σούπας ή αυτή όπου ένας ολόγυμνος άνδρας, ξεχειλίζοντας από διονυσιακή ευφορία, σκαρφάλωσε στις κερκίδες για να αναμιχθεί με το κοινό. Ωστόσο τίποτα δεν σόκαρε, καθώς οι ηθοποιοί, χωρίς καμία εκζήτηση, γείωσαν τη φαντασία στην πραγματικότητα.

Η υπέρβαση του ανθρώπου στον «υπεράνθρωπο», που πραγματώνεται με την ανατροπή όλων των αξιών της τρέχουσας ηθικής, αποτελεί, εξάλλου, τον πυρήνα τούτης της «οριακής» σύλληψης.

Εστιάζοντας σε λεπτομέρειες, αξιοποιώντας στο έπακρο τη θαυμάσια μουσική τού Pawel Szymanski, καταργώντας τα όρια μεταξύ σκηνής και πλατείας, η παράσταση του Κρίστιαν Λούπα μπορεί να κούρασε, αλλά άφησε πίσω της την αύρα ενός σπμαντικού δημιουργού.

